

**ВЕРХОВНИЙ СУД
КАСАЦІЙНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД**
01029 м. Київ, вул. Московська, 8, корп. 5

- Позивач 1:** Громадська організація «Центр протидії корупції»
код ЄДРПОУ 38238280
01001, м. Київ, а/с 438 тел.: (044) 492-3143;
тел.:(099) 0410746; e-mail: antac.ua@gmail.com
- Позивач 2:** Громадська організація
«Всеукраїнське об'єднання «Автомайдан»
код ЄДРПОУ 39174967
03039, м. Київ, просп. Голосіївський, 21, кв. 85
адреса листування: 01010, м. Київ, а/с 21
тел.: (093)9555644, e-mail: automaidanoffice@gmail.com
- Позивач 3:** Громадська організація
«Трансперенсі Інтернешнл Україна»
код ЄДРПОУ 23906275
04053, м. Київ, вул. Січових Стрільців, б. 37-41, поверх 5
тел.: (044)3605242, e-mail: info@ti-ukraine.org
- Відповідач:** Президент України Порошенко Петро Олексійович
01220, м. Київ, вул. Банкова, 11
тел.: (044) 255-73-33
- Треті особи, які не заявляють самостійних вимог на предмет спору на стороні позивача:** Національне антикорупційне бюро України
03035, м. Київ, вул. Василя Сурикова, 3
(044) 246-34-11
- Рада громадського контролю
Національного антикорупційного бюро України
03035, м. Київ, вул. Василя Сурикова, 3
тел.: (044) 246-34-11
- Третя особа, яка не заявляє самостійних вимог на предмет спору на стороні відповідача:** Жебрівський Павло Іванович
засоби зв'язку не відомі

АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПОЗОВ
про визнання протиправним та скасування рішення

Громадською організацією «Центр протидії корупції», громадською організацією «Всеукраїнське об'єднання «Автомайдан», громадською організацією «Трансперенсі Інтернешнл Україна» виявлено обставини, які

свідчать про порушення прав та законних інтересів членів даних організацій Президентом України Порошенком Петром Олексійовичем фактом визначення до складу комісії зовнішнього контролю з проведення незалежної оцінки (аудиту) ефективності діяльності Національного антикорупційного бюро України Жебрівського Павла Івановича.

Указом Президента України № 169/2018 «Про визначення особи до складу комісії зовнішнього контролю з проведення незалежної оцінки (аудиту) ефективності діяльності Національного антикорупційного бюро України» від 19.06.2018 р. відповідно до ст. 26 Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» (далі – Закону) до складу комісії зовнішнього контролю з проведення незалежної оцінки (аудиту) ефективності діяльності Національного антикорупційного бюро України визначено Жебрівського Павла Івановича (далі – Указ Президента України № 169/2018). Пунктом 2 Указу Президента України № 169/2018 визначено, що Указ набирає чинності з дня його опублікування.

У свою чергу, згідно ч. 6 ст. 26 Закону щороку проводиться незалежна оцінка (аудит) ефективності діяльності Національного бюро, його операційної та інституційної незалежності, у тому числі шляхом вибіркового аудиту кримінальних проваджень, досудове розслідування у яких здійснювалося Національним бюро та завершено. Зазначену оцінку (аудит) проводить комісія зовнішнього контролю у складі трьох членів. Президент України, Верховна Рада України та Кабінет Міністрів України щороку визначають по одному члену комісії з **числа осіб, які мають значний досвід роботи в органах досудового розслідування, прокуратури, судах за кордоном чи міжнародних організаціях**, володіють необхідними знаннями та навичками для проведення такої оцінки (аудиту), а також мають бездоганну ділову репутацію. Не можуть бути членами комісії зовнішнього контролю особи, зазначені в пунктах 1-3 частини першої статті 13 цього Закону, та особи, уповноважені на виконання функцій держави або місцевого самоврядування відповідно до Закону України "Про запобігання корупції". Члени комісії зовнішнього контролю діють незалежно та не повинні виконувати будь-які доручення, вказівки, надані будь-якою особою.

Таким чином, виходячи зі змістовного аналізу наведених вище норм ч. 6 ст. 26 Закону, особа, що може бути визначена членом комісії зовнішнього контролю Національного бюро (далі – Комісія) Верховною Радою України, Кабінетом Міністрів України чи Президентом України має відповідати усім визначеним трьом вимогам та обмеженню.

По-перше, як визначено п. 1 – 3 ч. 1 ст. 13 Закону, не може бути членом Комісії особа, яка: 1) за рішенням суду визнана недієздатною або її дієздатність обмежена; 2) має судимість за вчинення злочину, якщо така судимість не погашена або не знята в установленому законом порядку (крім реабілітованої особи), або на яку протягом останнього року накладалося адміністративне стягнення за вчинення корупційного правопорушення, або притягалася судом до відповідальності за вчинення умисного злочину; 3) відповідно до вироку суду, що

набрав законної сили, позбавлена права займатися діяльністю, пов'язаною з виконанням функцій держави, або обіймати певні посади.

Також, членом Комісії не може бути особа, що уповноважена на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, перелік яких визначений п. 1 ч. 1 ст. 3 Закону України «Про запобігання корупції».

По-друге, особа повинна мати бездоганну ділову репутацію. Зауважимо, що згідно п. 2 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» бездоганна ділова репутація визначається, як сукупність підтвердженої інформації про фізичну особу, що дає можливість зробити висновок про відповідність її діяльності вимогам законодавства, а також про відсутність судимості, яка не знята або не погашена в установленому законом порядку.

Однак, виходячи з семантичного аналізу конструкції «сукупність підтвердженої інформації», вбачається відсутність обов'язковості встановлення та врахування повної (усієї) інформації про особу – кандидата. Це вказує на частково оціночний характер визначення змісту поняття «бездоганна ділова репутація», що за потреби може бути нівельовано.

По-третє, особа має володіти необхідними знаннями та навичками для проведення такої оцінки (аудиту), що в контексті обов'язковості відповідного досвіду, вказує на необхідність володіння компетентностями особи у сфері проведення досудового розслідування, діяльності прокуратури та суду, а також, власне, оцінки їхньої діяльності. Враховуючи відсутність при цьому вимог до фактичного рівня знань, кваліфікації, така вимога має також частково оціночний характер, оскільки не визначає чіткості її змісту та меж.

По-четверте, особа мусить мати значний досвід роботи в органах досудового розслідування, прокуратури, судах за кордоном чи міжнародних організаціях, яка власне є первинною. Зміст цієї вимоги полягає в обов'язковості досвіду роботи особи в органах досудового розслідування, прокуратурі або судах.

При цьому, такий досвід роботи має бути отриманий виключно за кордоном чи у міжнародних організаціях. Тобто, досвід роботи особи у національних органах досудового розслідування, прокуратури чи суду не може бути враховано для визначення особи до складу Комісії.

Звертаємо увагу, що згідно абз. 8 ч. 1 ст. 2 Закону України «Про міжнародні договори України» міжнародна організація – це міжнародна міждержавна організація. Крім того, теорія міжнародного права серед обов'язкових ознак міжнародних організацій визначає: членство трьох і більше держав, наявність установчого міжнародного договору, постійних органів, визнання юрисдикції та повноважень організації її членами. У свою чергу, згідно п. «с» ст. 2 Конвенції Організації Об'єднаних Націй проти корупції від 31.10.2003 р., ратифікованої Україною 18.10.2006 р. (далі – Конвенції проти корупції), "посадова особа міжнародної організації" означає співробітника міжнародної організації чи будь-яку особу, яка уповноважена такою організацією діяти від її

імені. Що вказує на необхідність відповідності досвіду роботи у міжнародних організаціях з врахуванням змісту зазначених дефініцій.

Більше того, відповідний досвід роботи у визначених органах та організаціях з відповідною юрисдикцією має відповідати такій оціночній ознаці, як «значність». Однак «значність», як ознака досвіду роботи, не має законодавчого визначення, а тому може тлумачитися довільно.

У зв'язку з цим, цілком справедливим та правомірним є питання можливості надання об'єктивної оцінки діяльності Національного антикорупційного бюро України особою, що визначається членом Комісії.

Оскільки, діяльність Національного бюро, як державного правоохоронного органу, на який покладається попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних правопорушень, віднесених до його підслідності, а також запобігання вчиненню нових, **полягає у діяльності окремих працівників Національного бюро** включно з його директором, то, відповідно, **оцінка діяльності бюро ґрунтуватиметься у значній мірі на оцінці діяльності окремих працівників** бюро, зокрема, детективів та директора Національного бюро, як окремо так і в сукупності.

У свою чергу виконання працівниками Національного бюро та його директором своїх обов'язків та повноважень вимагає певної кваліфікації, що, зокрема, визначені Законом або окремо визначаються директором Національного бюро у кожному окремому випадку. Зокрема, згідно ч. 2 ст. 6 Закону директором Національного бюро може бути громадянин України, який має вищу юридичну освіту, стаж роботи в галузі права не менше десяти років, досвід роботи на керівних посадах в органах влади, установах, організаціях, у тому числі за кордоном, або міжнародних організаціях не менше ніж п'ять років, володіє державною мовою та здатний за своїми діловими та моральними якостями, освітнім і професійним рівнем, станом здоров'я виконувати відповідні службові обов'язки.

Зазначу, що для цілей цього Закону: 1) вищою юридичною освітою є освіта, здобута в Україні (або на території колишнього СРСР до 1 грудня 1991 року) за освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста або магістра, а також вища юридична освіта за відповідним освітньо-кваліфікаційним рівнем, здобута в іноземних державах; 2) стажем роботи в галузі права є стаж роботи особи за спеціальністю після здобуття нею вищої юридичної освіти за освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста або магістра, а також вищої юридичної освіти за відповідним освітньо-кваліфікаційним рівнем, здобутої в іноземних державах.

Відтак, **можливість надання об'єктивної оцінки діяльності окремої посадової особи**, зокрема, директора Національного бюро, **прямо залежить від наявності у такої особи достатнього для відповідної оцінки досвіду роботи.** Тому, таким досвідом роботи може слугувати **виключно досвід роботи, що є не меншим за досвід роботи та кваліфікацію особи, що оцінюється.**

Таким чином, надання особою – членом Комісії оцінки діяльності директора Національного бюро вимагає від такої особи наявності не менших

вимог, як стаж роботи в галузі права не менше десяти років, досвід роботи на керівних посадах в органах влади, установах, організаціях, у тому числі за кордоном, або міжнародних організаціях не менше, ніж п'ять років.

Враховуючи наведене, очевидним є висновок про наявність значної кількості вимог до особи, яка може стати членом Комісії, а відповідно **необхідності їхньої перевірки особою, що визначає члена Комісії**. Проте, як вбачається у цьому випадку, Президентом України Порошенком Петром Олексійовичем визначено членом Комісії особу, а саме: Жебрівського Павла Івановича, який не відповідає частині зазначених вище вимог.

З відкритих джерел інформації вбачається, що Жебрівський Павло Іванович закінчив Київський університет імені Тараса Шевченка 1989 р. здобувши диплом юриста. Після здобуття вищої юридичної освіти у розумінні ч. 2 ст. 6 Закону Жебрівський П.І. працював: міліціонером патрульно-постової служби, слідчим, старшим слідчим протягом 1989 – 1991 р.р.; протягом квітня – грудня 2005 р. головою Житомирської обласної державної адміністрації; від 19.11.2015 р. начальником управління Генеральної прокуратури України; а від 11.06.2015 р. до 13.06.2018 р. головою Донецької обласної військово-цивільної адміністрації. Також Жебрівський П.І. займався підприємницькою та політичною діяльністю, зокрема, був тривалий час однопартійцем Порошенка Петра Олексійовича у політичній партії «Наша Україна», а також протягом 2007-2012 р.р. був членом Української парламентської делегації в Організації з безпеки і співробітництва в Європі.

Таким чином, **Жебрівський П.І. не має жодного досвіду роботи в органах досудового розслідування, прокуратури, судах за кордоном чи міжнародних організаціях**. Оскільки, єдиний досвід діяльності останнього за кордоном, чи у міжнародних організаціях є членство в Українській парламентській делегації в Організації з безпеки і співробітництва в Європі, що не відповідає ні за змістом, ні за формою роботи в органах досудового розслідування, прокуратури, судах.

Попри статус Організації з безпеки і співробітництва в Європі, як міжнародної організації відповідно до її установчих актів, зокрема Гельсінських угод, що відповідає, зокрема, визначенню, що міститься у абз. 8 ч. 1 ст. 2 Закону України «Про міжнародні договори України», остання не має постійних органів досудового розслідування, прокуратури, судів, чи відповідних повноважень у інших органів цієї організації, що передбачали б наявність функцій з проведення розслідування злочинів, підтримання публічного обвинувачення чи здійснення судочинства з настанням певних, обов'язкових до виконання юридичних наслідків для певних осіб.

Більше того, Жебрівський П.І. **навіть не має аналогічного вимозі Закону досвіду роботи в Україні**, оскільки працював лише незначний час в органі досудового розслідування та прокуратурі, що саме по собі також жодним чином не може бути оцінено як значний досвід роботи у кримінально-правовій сфері, як за тривалістю так і за змістом.

Відтак, **Жебрівський П.І.**, як особа, що визначена членом Комісії, повною мірою **не відповідає вимозі визначеній ч. 6 ст. 26 Закону** про необхідність наявності значного досвіду роботу в органах досудового розслідування, прокуратури, судах за кордоном чи міжнародних організаціях.

Враховуючи наведене, очевидним є висновок про невідповідність Жебрівського П.І. вимогам до особи, що може бути аудитором Національного бюро, згідно ч. 6 ст. 26 Закону, а відповідно і незаконність визначення цієї особи членом Комісії Указом Президента України № 169/2018.

Більше того, незаконність Указу Президента України № 169/2018, порушує гарантії незалежності та об'єктивності оцінки діяльності Національного бюро, як інституції з боротьби з корупцією в Україні відповідно до міжнародних обов'язків, взятих на себе Україною, та приєднання до міжнародних конвенцій.

Статтею 6 Конвенції проти корупції визначено, що кожна Держава-учасниця забезпечує, згідно з основоположними принципами своєї правової системи, наявність органу або, у належних випадках, органів, які здійснюють запобігання корупції за допомогою таких засобів, як: а) проведення політики, згаданої в статті 5 цієї Конвенції, і, у належних випадках, здійснення нагляду та координації реалізації такої політики; б) розширення та поширення знань з питань запобігання корупції. **Кожна Держава-учасниця забезпечує органу або органам**, зазначеним у пункті 1 цієї статті, **необхідну незалежність**, згідно з основоположними принципами своєї правової системи, з метою надання такому органу або органам можливості виконувати свої функції ефективно й в умовах свободи від будь-якого неналежного впливу. Слід забезпечити необхідні матеріальні ресурси та спеціалізований персонал, а також таку підготовку персоналу, яка може бути потрібна для виконання покладених на нього функцій.

Згідно п. 1 ст. 7 Конвенції проти корупції кожна Держава-учасниця **прагне**, в належних випадках і згідно з основоположними принципами своєї правової системи, **створювати, підтримувати й зміцнювати такі системи** приймання на роботу, набору, **проходження** служби, просування по службі та виходу у відставку державних службовців і, в належних випадках, інших державних посадових осіб, які не обираються, які, зокрема, **ґрунтуються на принципах ефективності й прозорості й на таких об'єктивних критеріях, як бездоганність роботи, справедливість і здібності**.

Згідно ст. 9 Цивільної конвенції про боротьбу з корупцією, ратифікованої Україною 16.03.2005 р. кожна Сторона передбачає у своєму внутрішньому законодавстві **належний захист проти будь-якої необґрунтованої санкції** щодо працівників, які мають достатні підстави підозрювати корупцію та які добросовісно доповідають про свої підозри відповідальним особам або компетентним органам.

Однак, враховуючи можливість проведення аудиту діяльності Національного бюро особою, що не відповідає визначеним ч. 6 ст. 26 Закону вимогам до кваліфікації члена Комісії, тобто є не достатньо компетентною для

такого випадку, виникає загроза для незалежності та ефективності діяльності Національного бюро, що, зокрема, витікає з наступного.

Згідно ч. 6 ст. 26 Закону для проведення оцінки (аудиту) члени комісії зовнішнього контролю мають право:

1) доступу до матеріалів кримінального провадження, досудове розслідування у якому здійснювалося Національним бюро, іншої інформації (документів) у володінні Національного бюро (з обмеженнями, передбаченими Законом України "Про державну таємницю");

2) проводити конфіденційні інтерв'ю з працівниками Національного бюро, прокурорами Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, працівниками інших державних та правоохоронних органів, а також іншими особами, які володіють інформацією (документами), необхідними для проведення оцінки (аудиту).

Тобто, член Комісії наділений правами, реалізація яких вбачається, як одна з умов проведення аудиту, що передбачає набуття такою особою обізнаності щодо відомостей про кримінальні провадження, здійснювані Національним бюро, а відповідно - володіння важливою та цінною інформацією, яка у випадку неналежної кваліфікації члена Комісії має ризик бути використаною не за призначенням.

Крім того, висновок Комісії про неефективність діяльності Національного бюро є підставою для звільнення його директора, що вказує на особливу важливість об'єктивності такого висновку та можливість здійснення впливу на діяльність усього Національного бюро, враховуючи значний обсяг повноважень його директора згідно ст. 8. Закону.

Так, згідно ч. 1 ст. 6 Закону Верховна Рада України за наявності підстав, визначених пунктами 6-11 частини четвертої цієї статті, за пропозицією не менш як третини народних депутатів України від конституційного складу Верховної Ради України може прийняти рішення про звільнення Директора Національного бюро з посади. У свою чергу, згідно п. 11 ч. 4 вказаної статті директор Національного бюро звільняється з посади в разі наявності висновку комісії з проведення незалежної оцінки (аудиту) діяльності Національного бюро, передбаченої статтею 26 цього Закону, про неефективність діяльності Національного бюро та неналежне виконання обов'язків його Директором.

Відтак, питання законності та обґрунтованості визначення певної особи членом Комісії має особливо важливе значення, як для Національного бюро, так власне і для країни в аспекті боротьби з корупцією.

Крім того, згідно ч. 2 ст. 2 КАС України у справах щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють, чи прийняті (вчинені) вони: 1) на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України; 2) з використанням повноваження з метою, з якою це повноваження надано; 3) обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дії); 4) безсторонньо (неупереджено); 5) добросовісно; 6) розсудливо; 7) з дотриманням принципу рівності перед законом, запобігаючи всім формам

дискримінації; 8) пропорційно, зокрема з дотриманням необхідного балансу між будь-якими несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів особи і цілями, на досягнення яких спрямоване це рішення (дія); 9) з урахуванням права особи на участь у процесі прийняття рішення; 10) своєчасно, тобто протягом розумного строку.

Однак, враховуючи наведене вище, є підстави стверджувати про невідповідність оскаржуваного рішення критеріям правомірності проведення адміністративної процедури суб'єктом владних повноважень визначених п. 1, 4, 5, 6, 8 ч. 2 ст. 2 КАС України, оскільки останнє прийнято:

- поза межами повноважень у зв'язку з очевидною невідповідністю Жебрівського П.І. вимогам до особи, яка може визначатися членом Комісії, що виключає повноваження Президента України визначати таку особу членом Комісії;
- упереджено та не добросовісно, що вбачається у наявності тривалих відносин між відповідачем та Жебрівським П.І. під час перебування у статусі народного депутата у контексті невідповідності останнього вимогам до члена Комісії, а також не врахуванню інших можливих кандидатів;
- не розсудливо, що витікає зі статусу, як самого відповідача – гаранта Конституції та Законів України, а також прав і свобод людини і громадянина та важливості результатів роботи члена Комісії для країни у зв'язку з можливістю впливу на діяльність Національного бюро;
- не пропорційно, оскільки як вже зазначалося, оскаржуване рішення відповідача, що прямо та опосередковано стосується України, її громадян, шляхом боротьби з корупцією, що фактично є проблемою номер один, потребує вжиття всіх можливих заходів для визначення до складу Комісії особи, яка максимально компетентно та об'єктивно зможе провести незалежну оцінку ефективності діяльності Національного бюро; а відповідно обрати особу, яка відповідала б вимогам Закону, як прийнятому фактично консенсусу у суспільстві стосовно можливості обрання тієї чи іншої особи.

Відтак, оскаржуваний Указ Президента України № 169/2018 має підстави для скасування, що передбачатиме втрату визначення до складу Комісії Жебрівського П.І.

Стосовно порушених прав та інтересів Позивачів

Згідно ч. 1 – 3 ст. 5 Конвенції проти корупції **кожна Держава-учасниця**, згідно з основоположними принципами своєї правової системи, розробляє й здійснює або **проводить ефективну скоординовану політику** протидії корупції, **яка сприяє участі суспільства** і яка відображає принципи правопорядку, належного управління державними справами й державним майном, чесності й невідкупності, прозорості й відповідальності. Кожна Держава-учасниця прагне встановлювати й заохочувати ефективні види практики, спрямовані на запобігання корупції. Кожна Держава-учасниця прагне періодично проводити

оцінку відповідних правових інструментів й адміністративних заходів з метою визначення їхньої адекватності з точки зору запобігання корупції та боротьби з нею.

Згідно ст. 8 Конституції України Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй. Норми Конституції України є нормами прямої дії. Звернення до суду для захисту конституційних прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України гарантується.

Згідно ст. 36 Конституції України громадяни України мають право на свободу об'єднання у політичні партії та громадські організації для здійснення і захисту своїх прав і свобод та задоволення політичних, економічних, соціальних, культурних та інших інтересів, за винятком обмежень, встановлених законом в інтересах національної безпеки та громадського порядку, охорони здоров'я населення або захисту прав і свобод інших людей.

Згідно ст. 38 Конституції України громадяни **мають право брати участь в управлінні державними справами**, у всеукраїнському та місцевих референдумах, вільно обирати і бути обраними до органів державної влади та органів місцевого самоврядування.

Згідно ст. 55 Конституції України кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Згідно ст. 21 Закону України «Про запобігання корупції» громадські об'єднання, їх члени або уповноважені представники, а також окремі громадяни в діяльності щодо запобігання корупції мають право: запитувати та одержувати від державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування в порядку, передбаченому Законом України «Про доступ до публічної інформації», інформацію про діяльність щодо запобігання корупції; здійснювати громадський контроль за виконанням законів у сфері запобігання корупції з використанням при цьому таких форм контролю, які не суперечать законодавству; здійснювати інші не заборонені законом заходи щодо запобігання корупції.

Центр протидії корупції, Всеукраїнське об'єднання «Автомайдан», Трансперенсі Інтернешнл Україна є громадськими організаціями, що відповідно до ч. 1 ст. 1 Закону України «Про громадські об'єднання» визначається, як добровільне об'єднання фізичних осіб та/або юридичних осіб приватного права для здійснення та захисту прав і свобод, задоволення суспільних, зокрема економічних, соціальних, культурних, екологічних, та інших інтересів.

Діяльність наших організацій головним чином спрямована на подолання передумов виникнення корупції, а також порушень законодавства України, що прямо, чи опосередковано може вплинути на запобігання, протидію, чи боротьбу з корупцією в Україні за рахунок тих прав, свобод та інтересів, якими володіють її члени та об'єднуючи, реалізують задля досягнення мети діяльності організації.

У зв'язку з цим, задля досягнення мети та цілей діяльності позивачів, визначених статутами, ми наділені правом на захист прав і свобод та задоволення і захист інтересів членів організації у сфері запобігання та протидії корупції у спосіб не заборонений чинним законодавством. **Зокрема, права на участь позивача у державних справах.**

Визначення членом Комісії певної особи, як зазначалося вище, має особливо важливе значення у контексті боротьби з корупцією в Україні та наявності цьому значного опору. Оскільки Національне бюро, займаючи особливо важливе значення у системі антикорупційних правоохоронних органів, своєю ефективною діяльністю, заслужило найбільшу міру довіри у суспільстві. Відтак, забезпечення незалежності у своїй діяльності Національним бюро і його директором та надання оцінки їх діяльності, що передбачатиме можливість, зокрема, звільнення директора Національного бюро, вказують на загальнодержавне значення ситуації з визначенням члена Комісії незалежно від правомірності такого призначення, включно з відповідністю такої особи вимогам Закону.

Однак, цей випадок, безумовно державна справа, є особливим, оскільки визначений Президентом України член Комісії Жебрівський П.І. не відповідає вимогам Закону щодо особи, яка може бути членом Комісії. У зв'язку з цим, резонансність цієї ситуації, та особлива потреба участі громадянського суспільства у попередженні проведення оцінки ефективності діяльності Національного бюро, обумовлена невідповідністю особи вимогам визначеним ч. 6 ст. 26 Закону. У зв'язку з цим, позивачами вживалися можливі заходи попередження прийняття оскаржуваного рішення, що не були враховані відповідачем.

Це призвело до порушення не лише вимог Законів, а також права позивачів на участь у державній справі, що визначено ст. 38 Конституції України, що є нормами прямої дії, звернення за захистом якого гарантується. А також порушення положень ч. 1 ст. 5 Конвенції проти корупції.

Крім того, оскаржуваним Указом Президента України № 169/2018 порушено законний інтерес позивачів щодо об'єктивної оцінки ефективності діяльності Національного бюро у формі відповідного висновку, а також збереження стану незалежності Національного бюро та його директора.

Так, відповідно до п. 1 резолютивної частини рішення Конституційного Суду України від 01.12.2004 року № 1-10/2004 (справа про охоронюваний законом інтерес) поняття "охоронюваний законом інтерес", що вживається в частині першій статті 4 Цивільного процесуального кодексу України та інших законах України у логічно-смісловому зв'язку з поняттям "права", треба розуміти як прагнення до користування конкретним матеріальним та/або нематеріальним благом, як зумовлений загальним змістом об'єктивного і прямо не опосередкований у суб'єктивному праві простий легітимний дозвіл, що є самостійним об'єктом судового захисту та інших засобів правової охорони з метою задоволення індивідуальних і колективних потреб, які не суперечать

Конституції і законам України, суспільним інтересам, справедливості, добросовісності, розумності та іншим загальноправовим засадам.

Відтак, законний інтерес позивачів, що фактично полягає у сукупності аналогічних інтересів членів організації, складає його кількісну сукупність і виражається одноманітним прагненням до користування наслідками дотримання вимог Закону при визначенні члена Комісії, належного проведення аудиту ефективності діяльності Національного бюро та збереження незалежності діяльності останнього та його директора, як умови продовження боротьби з корупцією в Україні, що мусить мати своїм кінцевим вираженням забезпечення добробуту країни та осіб.

Відповідно до ч. 1 ст. 2 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – КАС України) завданням адміністративного судочинства є справедливе, неупереджене та своєчасне вирішення судом спорів у сфері публічно-правових відносин з метою ефективного захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб від порушень з боку суб'єктів владних повноважень.

Витребування доказів

Згідно ч. 4 ст. 9 КАС України суд вживає визначені законом заходи, необхідні для з'ясування всіх обставин у справі, у тому числі щодо виявлення та витребування доказів з власної ініціативи.

Згідно ч. 1 - 3 ст. 80 КАС України учасник справи, у разі неможливості самостійно надати докази, вправі подати клопотання про витребування доказів судом. Таке клопотання повинно бути подане в строк, зазначений в частинах другій та третій статті 79 цього Кодексу. Якщо таке клопотання заявлено з пропуском встановленого строку, суд залишає його без задоволення, крім випадку, коли особа, яка його подає, обґрунтує неможливість його подання у встановлений строк з причин, що не залежали від неї.

У клопотанні про витребування доказів повинно бути зазначено: 1) який доказ витребується; 2) обставини, які може підтвердити цей доказ, або аргументи, які він може спростувати; 3) підстави, з яких випливає, що цей доказ має відповідна особа; 4) заходи, яких особа, що подає клопотання, вжила для отримання цього доказу самостійно, докази вжиття таких заходів, та (або) причини неможливості самостійного отримання цього доказу.

Про витребування доказів за власною ініціативою або за клопотанням учасника справи, або про відмову у витребуванні доказів суд постановляє ухвалу.

Враховуючи неможливість самостійного отримання та подання позивачем доказів незаконності та неправомірності Указу Президента України № 169/2018, а саме матеріалів на підставі яких прийнято Указ. Зокрема, матеріали перевірки і встановлення наявності досвіду роботи Жебрівського Павла Івановича в органах досудового розслідування, прокуратури, судах за кордоном чи міжнародних організаціях, оскільки інформація, що міститься у них фактично має статус службової відповідно до ст. 9 Закону України «Про доступ до публічної

інформації», доступ до якої обмежений. Вбачається необхідність витребування даних доказів.

У свою чергу, дані докази підтверджують відсутність у Жебрівського П.І. необхідного досвіду роботи в органах досудового розслідування, прокуратури, судах за кордоном чи міжнародних організаціях, а відповідно є підставою незаконності оскаржуваного рішення.

На виконання вимоги п. 11 ч. 5 ст. 160 КАС України підтверджуємо, що нами не подавалося іншого позову до відповідача у справі з аналогічним предметом та підставами позову.

Зауважу, що відповідно до інформації Реєстру юридичних осіб та фізичних осіб підприємців є підписантами та уповноваженими безпосередньо представляти відповідного позивача у відносинах з органами державної влади без довіреності.

Звертаємо увагу суду, що згідно до ч. 1 ст. 129 Конституції України суддя, здійснюючи правосуддя, є незалежним та керується верховенством права, що кореспондується з положеннями ч. 1 ст. 2, ч. 1 ст. 6, ч. 2 ст. 48 Законом України «Про судоустрій і статус суддів» та ст. 6 КАС України, з урахуванням внесених змін Законом України «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)», відповідно до яких, зокрема людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави.

З огляду на викладене вище, відповідно до ст.ст. 2, 6, 9, 19, 72-75, 80, 160, 161, 266 Кодексу адміністративного судочинства України, -

ПРОШУ:

1. Витребувати в Адміністрації Президента України завірену належним чином копію Указу Президента України № 169/2018 «Про визначення особи до складу комісії зовнішнього контролю з проведення незалежної оцінки (аудиту) ефективності діяльності Національного антикорупційного бюро України» від 19.06.2018 р. та матеріали на підставі яких прийнято Указ, зокрема, матеріали перевірки і встановлення наявності досвіду роботи Жебрівського Павла Івановича в органах досудового розслідування, прокуратури, судах за кордоном чи міжнародних організаціях.
2. Визнати протиправним та скасувати Указ Президента України № 169/2018 «Про визначення особи до складу комісії зовнішнього контролю з проведення незалежної оцінки (аудиту) ефективності діяльності Національного антикорупційного бюро України» від 19.06.2018 р.

Додатки:

1. Примірники позовної заяви з додатками у кількості учасників справи.
2. Докази сплати судового збору позивачами у кількості трьох штук.
3. Копія статуту ГО «Центр протидії корупції» на 13 ст.
4. Копія статуту ГО «Всеукраїнське об'єднання «Автомайдан» на 19 ст.
5. Копія статуту ГО «Трансперенсі Інтернешнл Україна» на 14 ст.

6. Копія протоколу засідання правління ГО «Трансперенсі Інтернешнл Україна» № 2/12-16 від 07.11.2016 р.
7. Роздруківка витягу з Реєстру юридичних осіб та фізичних осіб підприємців станом на 25.06.2018 р. щодо ГО «Центр протидії корупції».
8. Роздруківка витягу з Реєстру юридичних осіб та фізичних осіб підприємців станом на 26.06.2018 р. щодо ГО «Всеукраїнське об'єднання «Автомайдан».
9. Роздруківка витягу з Реєстру юридичних осіб та фізичних осіб підприємців станом на 26.06.2018 р. щодо ГО «Трансперенсі Інтернешнл Україна».
10. Копія Указу Президента України № 169/2018 від 19.06.2018 р.
11. Наказ № 26-к про призначення Боровика А.П. заступником виконавчого директора ГО «Трансперенсі Інтернешнл Україна» від 27.04.2018 р.
12. Роздруківка статті «Жебрівський прокоментував порушення закону при назначенні его в НАБУ» інтернет видання LB.ua від 22.06.2018 р. з коментарем Жебрівського П.І.

26.06.2018 р.

**Голова правління
ГО «Центр протидії корупції»**

В.В. Шабунін

**Представник
ГО «Всеукраїнське об'єднання «Автомайдан»**

О.А. Гриценко

**Заступник виконавчого директора
ГО «Трансперенсі Інтернешнл Україна»**

А.П. Боровик